

Λκ 2,1-20

Ἡ νύχτα τῆς γέννησης τοῦ Χριστοῦ

Μέ πολλή χαρά περιμένουμε τή μεγάλη γιορτή πού πλησιάζει. Κάνουμε διάφορες προετοιμασίες, ὀργανώνουμε γιορτές, στολίζουμε... Τά Χριστούγεννα εἶναι μιά ἀπό τίς πιό μεγάλες γιορτές τῆς πίστεως μας, ἡ «**μητέρα ὅλων τῶν γιορτῶν**»!

Τί γιορτάζουμε, παιδιά, τά Χριστούγεννα; Τή γέννηση τοῦ Χριστοῦ· τό γεγονός ὅτι ἦρθε ὁ Θεός στή γῆ μας! Ἄφησε τούς οὐρανούς καί ἦρθε ἀνάμεσα σούς ἀνθρώπους! Γεννήθηκε ἀπό τήν Παρθένο Μαρία. Ἐγίνε ἀνθρώπος, χωρίς ποτέ νά πάψει νά εἶναι Θεός!

Αὐτοκράτορας τότε σ' ὅλη τή ρωμαϊκή αὐτοκρατορία ἦταν ὁ **Καίσαρας Ὁκταβιανός Αὐγουστος**. Ἐκεῖνο τόν καιρό εἶχε βγάλει μιά διαταγή: Νά γίνει **ἀπογραφή**. Νά καταγραφοῦν, δηλαδή, τά ὀνόματα ὅλων τῶν ὑπηκόων του, γιά νά γνωρίζει πόσους δούλους ἔχει στήν ἐξουσία του καί νά τούς ἐπιβάλλει τή φορολογία. Ἡ αὐτοκρατορική διαταγή ἦταν αὐστηρή. Ὅφειλαν νά ὑπακούσουν ὅλοι, χωρίς καμιά ἐξαίρεση. Κάθε ἀδιαφορία ἢ καθυστέρηση θά τιμωροῦνταν παραδειγματικά.

Οἱ Ἰουδαῖοι, γιά ν' ἀπογραφοῦν, ἔπρεπε νά πᾶνε στόν τόπο κα-

ταγωγῆς τῆς γενιᾶς τους. Ξεκίνησαν, λοιπόν, καί ἡ Παρθένος Μαρία μαζί μέ τόν προσάτη της, τόν ἐνάρετο Ἰωσήφ νά πᾶνε ἀπό τή Ναζαρέτ τῆς Γαλιλαίας, ὅπου κατοικοῦσαν, στή **Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας**, στήν πόλη τοῦ Δαβίδ, γιατί ἀπό τή δική του γενιά κατάγονταν.

Σάν ἔφτασαν στή Βηθλεέμ, δέν ἔβρισκαν πουθενά τόπο νά περάσουν τή νύχτα τους. Τά πανδοχεῖα τότε δέν εἶχαν δωμάτια, ἀλλά οἱ ταξιδιωτές συνωσιζόνταν ὅλοι στόν ἴδιο χῶρο· πρόχειρα ξάπλωναν κάπου καταγῆς μέχρι νά ξημερώσει. Ἡ Παναγία μας τίς μέρες ἐκεῖνες περίμενε ἀπό στιγμή σέ στιγμή νά γεννήσει τόν Υἱό της. Πῶς νά περάσει τή νύχτα της ἀνάμεσα σέ τόσο κόσμο;

Δίπλα σέ κάθε πανδοχεῖο ὑπῆρχε κι ἓνας στάβλος γιά τά ζῶα πού μετέφεραν τούς ταξιδιωτές. Στόν στάβλο προτίμησε νά πάει ἡ Παναγία μας ἐκείνη τή νύχτα. Κι ἐκεῖ γέννησε τόν Χριστό μας. **Μέσα σ' ἓνα ἀχούρι καταδέχτηκε ὁ Θεός νά γεννηθεῖ στή γῆ μας!** Μέσα σ' ὅλες τίς ἀκαθαρσίες βρῆκε ἡ παρθένος Μαρία μιά καθαρή γωνιά ν' ἀκουμπήσει τό νεογέννητο Παιδί της. Τό σπαργάνωσε καί τό ἔβαλε στή **φάτνη**, ἐκεῖ πού ἔβαζαν τήν τροφή τῶν ζώων.

Οἱ τόσοι ταξιδιωτές δέν πῆραν εἶδηση γιά τό μεγάλο γεγονός. Δέν ἤξεραν ποίος γεννήθηκε ἐκείνη τή νύχτα. Τό ἔμαθαν ὅμως κάποιοι ταπεινοί βοσκοί, πού εἶχαν μεγάλη πίστη. Σ' αὐτούς ἔστειλε ὁ Θεός τόν ἄγγελό Του. Ἐνῶ φύλαγαν στήν ὑπαιθρο τά κοπάδια τους, ξαφνικά μέσ στό σκοτάδι τῆς νύχτας ἔλαμψε ἓνα θεϊκό φῶς. Φοβήθηκαν πολύ. Ἄκουσαν ὅμως τή φωνή τοῦ ἀγγέλου νά τοὺς λέει: «Μή φοβᾶστε! Σᾶς φέρνω **χαρά μεγάλη**, χαρά γιά ὅλο τόν λαό! Σήμερα **γεννήθηκε γιά σᾶς σωτήρας**, ὁ Μεσσίας πού περιμένετε, στήν πόλη τοῦ Δαβίδ. Νά τό σημάδι: θά βρεῖτε σέ μιά φάτνη Βρέφος σπαργανωμένο».

Μόλις εἶπε τό μεγάλο μήνυμά του ὁ ἄγγελος, πλῆθος ἀγγέλων, στρατιά ὀλόκληρη, φάνηκε στόν οὐρανό. Ἐψάλλε, δοξολογοῦσε τόν Θεό μ' ἓναν ὑπέροχο ὕμνο: **«Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ καί ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία»**. Μέ ἀπλά λόγια, «δόξα στόν

ὑψιστο Θεό, στή γῇ εἰρήνη, στούς ἀνθρώπους εὐτυχία!».

Οἱ βοσκοί παρακολουθοῦσαν ἔκθαμβοι. Καί μόλις χάθηκαν οἱ ἄγγελοι στόν οὐρανό, εἶπαν μεταξύ τους: «Πᾶμε ἀμέσως ὡς τή Βη-
θλεέμ, νά δοῦμε αὐτά πού μᾶς ἀποκάλυψε ἀπόψε ὁ Θεός».

Τρέχοντας ἦρθαν καί βρῆκαν τήν Παρθένο Μαρία, τόν Ἰωσήφ
καί τό θεῖο Βρέφος στή φάτνη, ὅπως ἀκριβῶς τούς τό εἶχε πεῖ ὁ ἄγ-
γελος. Γονάτισαν μέ εὐλάβεια καί προσκύνησαν τόν μικρό Χριστό.

Γιορτάζω ἀληθινά

Νά ἤμασταν κι ἐμεῖς ἐκεῖ σέ μιά γωνιά ἀνάμεσά τους! Ν' ἀκού-
γαμε πῶς διηγήθηκαν οἱ βοσκοί ὅ,τι εἶδαν καί ἄκουσαν... Νά προσ-
κυνοῦσαμε κι ἐμεῖς μαζί τους τόν νεογέννητο Χριστό!

Μποροῦμε, παιδιά, καί σίς μέρες μας νά προσκυνήσουμε τόν
Χριστό πού γεννιέται γιά νά σώσει τόν κόσμο. Ποῦ θά Τόν βροῦμε
γιά νά Τόν προσκυνήσουμε; Στήν Ἐκκλησία, **σέ κάθε ὀρθόδοξο
ναό βρίσκουμε τή φάτνη τοῦ Χριστοῦ**, πού μᾶς περιμένει. Καί φέ-
τος τά Χριστούγεννα, θά σημάνουν οἱ καμπάνες. Ὁ κάθε χτύπος
τους σάν τή φωνή τοῦ ἀγγέλου μᾶς καλεῖ: «Ἐλᾶτε, ἐλᾶτε νά βρεῖτε
τό θεῖο Βρέφος στή φάτνη τῆς ἐκκλησιᾶς!».

Χαρά σ' ἐκείνους τούς πιστούς πού τρέχουν μέ λαχτάρα!
Ἀκοῦν τόν ὕμνο τῶν ἀγγέλων σίς γλυκύτατες ψαλμωδίες. Ἀντικρί-
ζουν τήν Παναγία μας μέ τόν Χριστό στήν ἀγκαλιά της. Προσκυνοῦν
τήν εἰκόνα τῆς Γέννησης. Κι ἀκόμη, ὅσοι ἐτοιμάστηκαν μέ τό μυ-
στήριο τῆς Ἐξομολόγησης, κοινωνοῦν· παίρνουν μέσα τους τόν ἴδιο
τόν Χριστό καί **γίνεται ἡ καρδιά τους φάτνη**, φάτνη γιά τόν Χριστό!

Ἔτσι γιορτάζουν ἀληθινά οἱ χριστιανοί τά Χριστούγεννα. Κι ἔτσι
χαίρονται περισσότερο κι ὅλες τίς ἄλλες χριστουγεννιάτικες ἐκδη-
λώσεις.

Φέτος, λοιπόν, παιδιά, **κανείς νά μή λείπει ἀπό τή χριστουγεν-**

νιάτικη Θεία Λειτουργία. Νά παρακαλέσουμε τούς γονεῖς μας αὐτό τό δῶρο νά μᾶς κάνουν: Τή μέρα τῶν Χριστουγέννων ὅλη ἡ οἰκογένεια νά προσκυνήσει πρῶι πρῶι στόν ναό τόν νεογέννητο Χριστό. Στούς περισσότερους ναούς ἀρχίζει πολύ νωρίς ἡ Θεία Λειτουργία, πρὶν ἀκόμη ξημερώσει, γιατί βράδυ γεννήθηκε ὁ Χριστός. Κι ἔτσι θά μοιάσουμε μέ τούς εὐλαβικούς ἐκείνους βοσκούς πού ἔτρεξαν μέσ στή νύχτα νά προσκυνήσουν τόν Σωτήρα τοῦ κόσμου. Τότε ἡ χαρά τῶν βοσκῶν θά πλημμυρίζει καί τή δική μας καρδιά. Καί ὁ ὕμνος τῶν ἀγγέλων θά γίνεται σά χεῖλη μας γλυκύτατο τραγούδι. Σᾶς τό εὐχομαι· **εὐλογημένα Χριστούγεννα!**

(Στό τέλος τοῦ μαθήματος μπορούμε νά ἀπαγγείλουμε ἢ νά διαβάσουμε μαζί μέ τά παιδιά τό ἀκόλουθο ποίημα. Δείχνουμε τήν ἀντίστοιχη εἰκόνα τῆς γέννησης, βλ. ἐποπτικό ὕλικό).

Ποίημα

Σάν τί νά σοῦ προσφέρουμε, Χριστέ, στή γέννησή σου,
πού ῥθες στή γῆ μόνο γιά μᾶς ἄνθρωπος ταπεινός;
Γιατί τό κάθε πλάσμα σου, πού ἔγιν' ἀπό Σένα
σάν ταπεινό εὐχαριστῶ καί κάτι σοῦ προσφέρει:
Τήν ψαλμωδία οἱ ἄγγελοι, οἱ οὐανοί τ' ἀστέρι,
οἱ μάγοι τό χρυσάφι τους, τόν θαυμασμό οἱ ποιμένες.
Ἡ γῆ προσφέρει τή σπηλιά κι ἡ ἔρημος τή φάτνη
κι ἐμεῖς τήν Παναγία μας, τήν ἅγια Σου μητέρα.
Κι ἐγώ φτωχός κι ἀδύναμος, Θεέ μου, τί νά Σοῦ δώσω;
Ξέρω πώς ἓνα ἐπιθυμεῖς καί ἓνα λαχταρᾷς:
Σοῦ δίνω τήν καρδιά μου, πού τόσο ἀγαπᾷς!

Ὡ νεογέννητε Χριστέ,
ξέρω πώς ἓνα λαχταῶς.
Σοῦ δίνω τήν καρδιά μου,
πού τόσο ἀγαπᾷς!

ΕΠΟΠΤΙΚΟ ΥΛΙΚΟ

1. Ὑλικό γιά χριστουγεννιάτικη γιορτή.
2. Ἑγχρωμες εἰκόνες.
3. «Τί σοί προσενέγκωμεν»: ὕλικό γιά ἐκτύπωση-προβολή.
4. Κατασκευές: α) Ἀγγελάκι β) Φάτνη μέ μανταλάκια.
5. Ποίημα.
6. Χριστουγεννιάτικοι ὕμνοι.